

Kirsten Jacobsen (FP):

Når man har deltaget i ældredebatter her i Folketinget i mange år, så synes man ærlig talt, at den ældredebat, vi har haft i dag, har været en af de dårligste, fordi der har været alt for meget skindebat. Jeg synes, det er sørgeligt, at når Socialdemokratiet taler ude omkring i landet, når man skriver indlæg i aviserne og når statsministeren holder åbningstaler osv., så er der ikke ende på, hvilke ting Socialdemokratiet vil gøre for de ældre, hvordan man vil sikre de ældre bedre vilkår både i hjemmet og på plejehjem, og alverdens ting, men at når man kommer frem til snorene og det drejer sig om, at man i aktiv handling skal vise, at der er noget bag ved de mange gyldne løfter, så står Socialdemokratiet af og bruger hele eftermiddagen på en skindebat om, at de fleste jo har det godt, og glemmer fuldstændig dem, hele debatten drejede sig om. Dem, som vi har været præsenteret for i alle medier hele sommeren, dem, der hverken er i stand til fysisk eller psykisk at klare sig selv, dem er man ligeglad med, dem undlader man at omtale.

Det vil altså med andre ord sige, at når vi nu kommer ud i debatten ude i offentligheden, ude i virkeligheden, så vil Socialdemokratiet én gang til begynde at svinge fanen om, hvor meget man vil gøre for den her svage gruppe. Nu har man i dag fået bevist, at Socialdemokratiet end ikke har sit eget forslag at lægge på bordet, og man stemmer kun imod det eneste forslag, der foreligger, nemlig det forslag om motiveret dagsorden fremsat af fire partier, som går ud på, at man i det mindste skal give de ældre og de svage en retsgaranti for, at de krav, de allerede har efter bistandsloven, bliver fulgt op, at de har krav på en plejehjemsplads, når de ikke længere kan klare sig selv, og at man sikrer sig, at den lov, der gælder om, at de frit kan flytte til et andet sted i landet, også kommer til at virke.

ingen af de løfter, som Socialdemokratiet masser af gange har fortalt at det ville gennemføre, er man i stand til at stemme for i dag. Det er dybt, dybt sørgeligt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag om motiveret dagsorden nr. D 15 af Villy Søvnald (SF), Kirsten Jacobsen (FP), Bruno Jerup (EL) og Pia Kjærsgaard (DF) (se foran)

forkastedes, idet 20 (SF, FP, EL og DF) stemte for, 89 (S, V, KF, RV og CD) imod.

Hermed sluttede forespørgslerne.

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 41:**Forslag til folketingsbeslutning om indførelse af ankeadgang på hjemmehjælpsområdet.**

Af Villy Søvnald (SF) m.fl.

(Fremsat 8/11 95).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling**Socialministeren (Karen Jespersen):**

Indsatsen for en bedre hjemmehjælp er jo en af de opgaver, som regeringen prioriterer, sådan som det er fremgået af den debat, vi lige har haft. Men som vi også netop har snakket om, er hjemmehjælpen en kommunal opgave og en individuel ydelse baseret på skøn. Derfor findes der heller ikke nogen let og enkel måde at sikre en velfungerende hjemmehjælp over hele landet på.

Men for at løse nogle af problemerne med hjemmehjælpen fremsatte regeringen den 11. oktober i år et lovforslag om bl.a. indførelse af ældreråd og klageråd på hjemmehjælpsområdet samt krav til kommunerne om skriftlige afgørelser og i forbindelse hermed anvendelse af visitationsskemaer.

Hvis det lovforslag bliver gennemført, indeholder det efter regeringens opfattelse en række initiativer, som samlet vil medvirke til at løse mange af de problemer, der er på hjemmehjælpsområdet. Det forventes, at oprettelsen af ældreråd og klageråd vil medvirke til, at der opstår en konstruktiv dialog mellem de enkelte kommunalbestyrelser og de ældre i kommunen.

På længere sigt kan man forvente, at det får en positiv effekt på den ældrepolitik, kommunalbestyrelserne vælger at føre, herunder tilrettelæggelsen af hjemmehjælpsområdet.

Den valgte klagemodel har desuden den fordel, at klagerådene får mulighed for at tage alle spørgsmål på hjemmehjælpsområdet op til vur-

dering, både spørgsmål af generel karakter og spørgsmål, der har deres udspring i konkrete sager. Klagerådene kan således også beskæftige sig med spørgsmål, der vedrører kommunens tilrettelæggelse af hjemmehjælpsordningen, f.eks. klager over, at hjemmehjælperen kommer for sent, at der ikke meldes afbud, at rengøringen ikke er grundigt nok, osv.

Jeg kan i den forbindelse oplyse, at efter de almindelige klageregler i bistandsloven har klageinstansen ikke mulighed for at behandle sådanne spørgsmål, og en kommunes afgørelse om ret til hjemmehjælp ville i givet fald desuden kun kunne tilsidesættes, hvis der var tale om ulovlige eller åbenbart urimelige skøn. Så af de grunde, jeg her har nævnt, kan jeg ikke tilslutte mig SF's forslag om at indføre en ankeadgang, der indebærer, at de sociale ankenævn skal behandle klager på hjemmehjælpsområdet.

Til SF's forslag om, hvilke områder der i givet fald skulle være omfattet af ankeadgangen, vil jeg gerne henvise til, hvad jeg lige har sagt om de muligheder, regeringens klagemodel indebærer med hensyn til at inddrage alle spørgsmål om hjemmehjælp. Det er altså efter min mening i virkeligheden en bredere model, der giver de ældre og i det hele taget hjemmehjælpsmodtagerne bedre klagemuligheder. Men jeg er til gengæld naturligvis enig i forslaget om at indføre visitationsskemaer, sådan som det også er indeholdt i SF's forslag.

Regeringens forslag om krav om skriftlige afgørelser på hjemmehjælpsområdet og krav om at anvende skemaer, der indeholder de oplysninger, der har haft betydning for afgørelsen, vil netop efter regeringens opfattelse medvirke til, at det tydeliggøres for hjemmehjælpsmodtagerne, hvilken hjælp der skal ydes, hvornår hjælpen kommer, målet med hjælpen osv.

I forbindelse med SF's forslag om at indføre tidsfrister for behandling af klagesager skal jeg gøre opmærksom på, at den klagemodel, regeringen har foreslået, åbner mulighed for, at det lokalt kan besluttes at fastsætte tidsfrister for behandlingen i klagerådene.

Men alt i alt kan regeringen altså ikke støtte SF's forslag.

Jørn Pedersen (S):

Beslutningsforslag nr. B 41 er jo et forslag, der indeholder en utrolig masse gode ting.

SF foreslår, at man skal lade de sociale ankenævn klare utilfredsheden. Der har vi i lovforslag nr. L 37, der er regeringens forslag, peget på

et klageråd i stedet for. Så er der et afsnit om serviceskema eller kontrakt, hvad man nu ønsker at kalde det, og det er faktisk også noget, der går igen i lovforslag nr. L 37 i en lidt anden udformning.

Man peger på, at det måske er nødvendigt med en ny vejledning, der skal præcisere kommunernes forhold, og det kunne man jo faktisk også godt tage op til overvejelse. Den sidste ting, der nævnes, er tidsfristen på en måned. Jeg er enig i, at der skal være en kort frist, fra der bliver klaget, til klagen bliver behandlet, og det er også en af bevæggrundene til, at man i regeringens forslag har valgt at pege på de lokale klageråd.

Forslaget indeholder altså en masse gode ting, men disse ting er dækket rigeligt ind i lovforslag nr. L 37, og derfor må vi afvise forslaget her og anbefale SF at stemme for lovforslag nr. L 37, når vi når frem til den afstemning.

Else Winther Andersen (V):

Venstre synes, at det her beslutningsforslag fra SF er en smule malplaceret, eftersom vi på nuværende tidspunkt har førstebehandlet lovforslag nr. L 37 angående klageråd og indførelse af visitationsskema m.v., og derudover har vi lige haft en debat her i Folketinget.

Så under henvisning til den debat, der har været, vil jeg godt sige: Venstre afviser det her beslutningsforslag.

Karen Højte Jensen (KF):

Jeg skal på den konservative gruppes vegne afvise beslutningsforslaget og henvise til, hvad jeg sagde i den debat, som vi netop har afsluttet, og så i øvrigt henvise til, at vi i øjeblikket har et forslag, der går på de samme temaer, til behandling i Socialudvalget.

Dorit Myltoft (RV):

Det Radikale Venstre kan ikke støtte det foreliggende beslutningsforslag. Hjemmehjælp er først og fremmest et politisk ansvar, og derfor støtter Det Radikale Venstre ideen om at indføre klageråd.

Tom Behnke (FP):

Der har jo været en længere debat for ikke så mange minutter siden, hvor også de her punkter og spørgsmål er blevet behandlet, og derfor er der jo ikke meget at debattere. Men ikke desto mindre skal det da slås fast, at Fremskridtsparti-

et er positivt over for SF's forslag, ligesom vi var det, sidste gang det var oppe her i Folketinget.

Det er vigtigt for Fremskridtspartiet at understrege, at når vi har at gøre med ældre og andre, der modtager hjemmehjælp, så er det vigtigt, at der er en mulighed for, at de pågældende modtagere af denne ydelse kan anke over enten omfang eller arten af den hjælp, de får tildelt.

Den instans, der skal behandle anken, skal selvfølgelig være uvildig, og det skal selvfølgelig være således, at den ankeinstans, der bliver nedsat, er i stand til at omgøre den beslutning, som kommunalbestyrelsen har truffet. Hvis ikke man kan omgøre de afgørelser, der er truffet, er det en illusion at tale om, at man har et klageorgan, for så er det et organ, der kun kan sidde og tale om tingene, men ikke gøre noget reelt ved det. Det er jo dér, den store forskel ligger i forhold til regeringens forslag, nemlig at regeringen ikke har sørget for, at det klageorgan, der bliver nedsat, kan omgøre de beslutninger, der bliver truffet af kommunalbestyrelsen.

Derfor synes jeg, det var lidt flot både af ministeren og af den socialdemokratiske ordfører at skøjte så let hen over forslaget fra SF, for man forholder sig slet ikke til det, der er forskellen. Forskellen mellem det, som SF med forslaget her ønsker, og så det forslag, som regeringen har fremsat, skøjter man hen over. Det vil man helst ikke tale om.

Det ville man i øvrigt heller ikke dengang, da regeringens eget forslag var fremme. Da vi var flere, der gik op og påpegede, at den ankeinstans, som regeringen vil lave, reelt ikke havde nogen kompetence, for den kan ikke omgøre de beslutninger, kommunalbestyrelsen har truffet. Det vil man ikke svare på. Det vil regeringen ikke svare på, det vil ministeren ikke svare på, fordi det selvfølgelig er kedeligt at skulle erkende, at man som regering prøver på at lave noget, som udadtil ser meget flot ud, men som i virkeligheden er fuldstændig uden indhold.

Vi støtter SF's forslag. Det ville have været positivt, hvis ministeren i stedet for blot at afvise havde sagt: Lad os se på det; lad os inkorporere det i ministeren eget forslag. Men det gør ministeren ikke – desværre.

Bruno Jerup (EL):

Enhedslisten kan naturligvis støtte SF's forslag. Det ligger meget i tråd med de bemærkninger, vi også kom med i forbindelse med bl.a. førstebehandlingen af L 37 fra regeringens side. Også jeg synes, det er lidt for flot, at man fra regeringens

side og fra ministerens side blot siger: Jamen det ligger allerede i L 37, og man behøver ikke at forholde sig særskilt til B 41. Jeg mener faktisk, at der i det her forslag ligger nogle gode præciseringer af bl.a. de kritikpunkter, som Enhedslisten og andre i det her Ting havde i forbindelse med behandlingen af L 37.

Derfor kan det selvfølgelig godt være positivt, og måske skal hr. Jørn Pedersens indlæg forstås sådan, at de intentioner, der ligger i SF's forslag, skal indarbejdes i L 37. Det synes jeg da sådan set ville være ganske udmærket, men ellers vil vi blot sige, at vi fra Enhedslistens side støtter det af SF fremsatte beslutningsforslag.

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg er meget enig med de ordførere, som har været oppe at støtte forslaget, og jeg kan sige, at det gør vi også fra Dansk Folkepartis side. Vi synes, der er god grund til at have en klagemulighed over for mangelfuld eller direkte dårlig hjemmehjælp, og det synes vi SF har taget særdeles god højde for i det forslag, som her er fremsat.

Vi har lige haft en lang debat om hele ældreområdet, og derfor skal jeg ikke komme så meget mere ind på det. Jeg kan kun konstatere, at de samme partier – altså regeringspartierne, Venstre og De Konservative – som afviste en udmærket dagsorden uden begrundelse, også har afvist det her forslag. Jeg kan beklage, at der ikke er flertal for det. Men Dansk Folkeparti støtter det.

Villy Søvndal (SF):

Jeg har lært af mit arbejde i Folketinget, at når folk optræder mere ubegavet, end de er, skal man altid være forsigtig. Det skal være sagt til den socialdemokratiske ordfører, der holdt en tale, der gik på, at der vel stort set ikke var forskel på SF's forslag og regeringens forslag.

Det er rigtigt, at regeringen i sit forslag har ladet sig inspirere af vort beslutningsforslag fra sidste år vedrørende skemaer og vedrørende kontrakter, vedrørende vejledning og vedrørende tidsfrister, og det er klart, at det skal regeringen ikke have utak for. Men det, der er det afgørende omdrejningspunkt i den her debat, er jo, om det forum, der nedsættes, skal have kompetence til at afgøre, om en kommune giver en ældre eller en handicappet en behandling, som efter en offentlig debat ikke forekommer rimelig.

Jeg har i en tidligere debat som eksempel nævnt et forhold: En yngre handicappet er gift med en, der bliver 67 år og går på folkepension, og derefter bliver vedkommende frakendt hjemmehjælpen til de praktiske ting, for nu har manden jo fået mere tid. Et sådant forhold kan man ikke anke nogen steder i det nuværende system.

Regeringens forslag om klageråd betyder, at man kan diskutere sagen i klagerådet, men man har ingen kompetence til at omgøre afgørelsen. Jeg vil egentlig godt have bekræftet af Socialdemokratiets ordfører eller af regeringen, at det er korrekt opfattet, at der ikke foreligger nogen kompetence til at omgøre en beslutning. Det er jo det, der er humlen i den her debat, nemlig at man laver noget, som er uden kompetence, uden omgørelsesret og med en instans, som i øvrigt ikke er uvildig.

Det er et normalt retsprincip, at hvis nogen er utilfreds med den behandling, der gives af det offentlige system, så får man et uvildigt organ udefra til at kigge på det. Det er kendt fra skatteankenævnene, det er kendt fra bolignævnene, osv. Det er fantastisk, at nogle af de mest svage grupper, vi har i vort samfund, dem, vi lige har diskuteret i en over 3 timer lang forespørgselsdebat, nægter man en uvildig undersøgelse. Man nægter dem et forum, der har kompetence til at omgøre en sag. Hvis man kan placere samfundets medlemmer på en akse, hvor nogle er magtfulde og nogle står i en afmagtssituation, så er det en fantastisk tankegang, at de, der aller mest står i en afmagtsposition, er dem, der ikke får muligheden for at få deres sag kigget på med øjne udefra.

Det her er jo også for at sikre mod – hvad skal man kalde det? – de tilfældigheder, vi oplever nogle gange. Hvis X-købing Kommune pludselig har lavvande i kommunekassen og derfor beslutter at skære 10 mio. kr. af hjemmehjælpen, så har de ældre i dag ikke noget værn imod det, der er konsekvensen af det. Og det foregår i virkeligheden. Hvis man havde et system med juridisk kompetence og med skemaer og med indgåede kontrakter, så ville det være umuligt at komme af sted med en sådan beslutning, for man kan i sagens natur kun ændre på hjemmehjælpen i sådan en situation, hvis den ældres helbredsforhold er forandret, og så er det selvfølgelig rimeligt nok. Det er også derfor, vi godt vil dette her.

Må jeg så i øvrigt sige til partiet Venstre, som lige har udgivet et småskrift under overskriften

»Systemet frem for mennesket« – nej, omvendt: »Mennesket frem for systemet«: Det her må da være en tankegang, der er nærliggende for Venstre. Hvis det giver nogen mening at sige »mennesket frem for systemet«, så betyder det vel, at når mennesket og systemet – her kommunen – er uenige i en vurdering, så skal mennesket – den ældre – stilles stærkere i armbøjningen om, hvem der skal have ret.

Derfor er det helt uforståeligt, at Venstre får lov til omkostningsfrit at skrive den type overskrifter og få dem spredt rundt i pressen osv., for folk går rundt i den salige overbevisning, at det betyder, at Venstre tager menneskets parti over for systemet. Men hver gang vi står i den konkrete styrkeprøve – og vi står i den lige nu – så vælger Venstre systemets ret, altså i det her tilfælde kommunens, til at gøre med den ældre, som det vil, og fravælger menneskets ret til at stå stærkere i det dér sammenstød.

Så jeg vil foreslå Venstre, at man omskriver principprogrammet til det, man mener, og skriver »Systemet frem for mennesket«.

Fru Else Vinther Andersen mente, at debatten var malplaceret. Nu er det ikke os, der bestemmer rækkefølgen i dagsordenen, men jeg synes egentlig, det er fornuftigt nok, at vi får en rækkefølge, hvor vi sammenhængende i Folketinget diskuterer forslaget. Det synes jeg specielt er vigtigt, hvis Socialdemokratiet ikke har forstået mere af forskellene på de her to forslag – det tror jeg nu nok man har – end det, der antydet i ordførerdebatten.

Jeg må sige, at jeg opfatter regeringens forslag som et forslag, der forsøger at tilgodese alle interesser, også modgående interesser. Vi ved jo fra den debat, der har været op til lovforslagets tilblivelse, at Kommunernes Landsforening har været meget imod, mens de ældres organisationer og handicaporganisationerne er gået meget ind for at få et juridisk system. Der har man så valgt at læne sig op ad Kommunernes Landsforenings standpunkt. Personlig forstår jeg i øvrigt ikke, at Kommunernes Landsforening altid vælger at forsvare den sidste kommune og ikke i stedet vælger en rolle, man også kunne gå ind i, nemlig at være det gode eksemplets frembærer. Men det må Kommunernes Landsforening jo beslutte.

Jeg skal så runde af med at sige tak for støtten, tak til dem, der bar.

(Kort bemærkning).

Jørn Pedersen (S):

Man må jo konstatere, at hr. Villy Søvnald er en meget klog person. Sådan forstod jeg det. Det er jeg da glad for at få at vide her fra Folketingets talerstol. Det er altid rart at blive oplyst om ting, man måske ikke vidste i forvejen.

Jeg vil godt sige til hr. Villy Søvnald om de eksempler, der blev nævnt her, hvor man talte om skatteankenævn og bolignævn: Jeg betragter det ikke som udtryk for specielt stor klogskab at sammenligne nogle meget eksakte ting med noget, som ofte er baseret på et skøn, og det er jo her, vi har et af problemerne, når man snakker hjemmehjælp, at det er et skøn mennesker imellem.

Hr. Villy Søvnald og SF og andre har sagt det samme. Der var jo flere, der sagde det, hr. Bruno Jerup f.eks., eller også var det hr. Tom Behnke, og så skulle man tro, at det blev mere rigtigt. Men et forkert argument bliver jo ikke rigtigt af, at flere gentager det, vil jeg gerne skynde mig at sige.

Men det afgørende i den her sag er – hvis vi skal gå væk fra det forslag, som hr. Villy Søvnald åbenbart ikke har forstået at Socialdemokratiet ikke støtter – at vi faktisk betragter det andet forslag, som egentlig optager lige så meget tid af debatten som det, vi taler om her, som et langt bedre redskab til at sørge for, at en gruppe, som vi ønsker skal have det bedre, også får det bedre. Derfor siger vi: Vi støtter ikke det her forslag, men støtter det af regeringen fremsatte lovforslag.

Så er ingen vist i tvivl om, hvordan vi agerer, og hvorfor vi agerer på den måde.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Jeg siger tak for oplysningen.

Hr. Jørn Pedersen bruger det som et principielt argument, at når vi arbejder inden for et område, der har at gøre med skøn, kan vi ikke opbygge et ankesystem.

Hovedparten af bistandslovens område er omfattet af et ankesystem og er omfattet af områder, hvor man udøver skøn. Hr. Jørn Pedersen vil formentlig også kunne bekræfte, at alle bistandsafgørelser og afgørelser om førtidspension er skønsmæssige afgørelser. Ikke desto mindre har man været i stand til at bygge et ankesystem op omkring det, og derfor holder argumentationen ganske enkelt ikke principielt.

Det, som jeg måske kunne slutte af med at sige til hr. Jørn Pedersen, er, at nu er vi altså enige om, hvad der er forskellen, nemlig hvorvidt det organ, der etableres, skal have kompetence eller ikke skal have kompetence. Det er dér, vejene skilles. Vi så det gerne, for vi er jo ikke så optaget af faderskabet, men af, hvad der kommer ud af det. Vi vil gerne være med til at støtte regeringens lovforslag, hvis man vil indarbejde, at det organ, der nedsættes, får egentlig kompetence til at omgøre afgørelser, der er åbenlyst urimelige, eller pålægge en kommune at handle i et tilfælde, hvor en kommune ikke lever op til den indgåede aftale.

Jeg vil spørge direkte: Vil hr. Jørn Pedersen være med til på regeringens vegne at ændre lovforslaget på de to punkter, så der bliver tale om egentlig kompetence til at afgøre sager? Hvis svaret er positivt, er det for SF ligeegyldigt, hvilke af forslagene der bliver vedtaget, for det er jo det, der er den afgørende pointe i den her diskussion.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Jeg er ganske enig med hr. Villy Søvnald i, at det er et væsentligt kriterium, som burde have været med inde i regeringens forslag, men jeg synes, hr. Villy Søvnald glemmer et element, som jeg godt vil slå et slag for, og det er netop det faktum, at regeringens forslag kun taler om *de ældre*, der modtager hjemmehjælp. I regeringens forslag er der nemlig ikke lagt op til, at handicappede og andre, der modtager hjemmehjælp, og som er under 67 år, skal have mulighed for at komme med ind i systemet.

Med den måde, man har opbygget både rådene og ankeinstanserne på, ved vi, at det vil være op til ældeerrådene og kommunerne – individuelt fra kommune til kommune – at vurdere, om man ønsker, at de handicappede og de yngre, der modtager hjemmehjælp, skal have lov til at være med i det her system.

Så jeg synes, der er to elementer, der er væsentlige at få med ind i regeringens forslag, før i hvert fald vi kan være tilfredse.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

12) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 42:**Forslag til folketingsbeslutning om en bedre indsats på ældreområdet og øget plejehjems- og ældreboligbyggeri.**

Af Villy Søvnald (SF) m.fl.

(Fremsat 9/11 95).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling**Socialministeren (Karen Jespersen):**

SF's forslag til folketingsbeslutning handler om en bedre indsats på ældreområdet gennem øget plejehjems- og ældreboligbyggeri. SF foreslår, at der ansættes flere medarbejdere inden for ældreområdet: ca. 5.000 fuldtidsansatte, og at der sikres et mere omfattende plejehjems- og ældreboligbyggeri: ca. 5.000 nye boliger om året.

Regeringen er positiv over for hensigten og holdningen i forslaget, men kan ikke støtte forslaget med den fremgangsmåde, der er valgt. Regeringen mener ikke, at problemerne på ældreområdet skal eller kan løses ved, at der fra centralt hold fastsættes krav om meransættelser eller merboligbyggeri. Princippet om, at den enkelte kommunalbestyrelse har ansvaret for udformningen af kommunens ældrepolitik, bør ikke tilsidesættes.

Regeringens og Folketingets opgave er at skabe grundlag eller incitamenter for kommunerne til at forbedre indsatsen på området, og det er netop det, regeringen har gjort f.eks. med den toårige pulje, hvorfra kommunerne kan hente dækning for 50 pct. af merudgifterne ved at ansætte flere hjemmehjælpere, og det er også det, der ligger bag forslaget om puljeforordning, der er med i forhandlingerne om finansloven.

Regeringen vil også give et øget incitament til at bygge flere plejeboliger. Det ligger i boligministerens lovforslag, der netop er til behandling i Folketingets Boligudvalg.

Så vi har altså forslag, der støtter de samme hensigter som SF's forslag, og kan altså ikke støtte SF's beslutningsforslag.

Jørn Pedersen (S):

Igen må man jo sige, at SF fremsætter et forslag, der er båret af smukke tanker, af gode og rigtige tanker. Det skal man ikke klandre partiet for. Jeg vil til gengæld sige, at jeg har stor betænkelighed ved, om disse tanker også kan føres ud i livet, og det er der i hvert fald mindst én grund til.

Den nuværende regering – og for den sags skyld også den tidligere – var optaget af nøjagtig de samme ting. Jeg skal ikke gentage socialministerens opremssning, men sige, at man faktisk gjorde noget i 1994, idet der på daværende tidspunkt blev indgået en aftale mellem hele tre ministerier, amterne og kommunerne og de berørte faglige organisationer, en aftale, der gik ud på, at man skulle hæve uddannelseskapa- citeten.

Hvis der skulle have været mening i SF's forslag, hvis vi skulle have troet på tallet 5.000, er det for mig at se en klar nødvendighed, at vi i dag havde kunnet konstatere, at den aftale om forøgelse af uddannelseskapa- citeten var blevet holdt.

Jeg beklager, at nogle amter og kommuner ikke har levet op til aftalen, men jeg er nødt til at sige til SF, at en forudsætning for at ansætte 5.000 mere er, at man uddanner flere mennesker. Jeg kan i forslaget her ikke få øje på, hvordan det præcis skal foregå, for jeg går ud fra, at de mennesker, man vil ansætte til at tage sig af ældre mennesker i dagens Danmark, er nogle, der skal have en kvalificeret uddannelse, der gør dem i stand til at udføre det vigtige job, de skal klare.

Om boligdelen vil jeg sige, at det er rigtigt, at der skal bygges mere. Derfor har regeringen også fremsat L 32. I det forslag tager vi ikke helt så store skridt, som man gør i SF's forslag, men det er klart et lovforslag, der går i den rigtige retning, og nu vil vi i regeringen i hvert tilfælde først se, hvordan det går med L 32, hvor vi ved at bruge gulerodsmetoden, ved at give kommunerne et incitament til at gøre nogle ting på det her område, tror på at vi kommer et langt stykke længere.

Det vil vi holde os til, og derfor vil Socialdemokratiet afvise nærværende beslutningsfor- slag.